

Életem eddigi rövid története

Törzsgyökeres várpalotai vagyok, abban a házban születtem ahol apám is 1900-ban egyszerű iparos családban. Nagypám és mindhárom fiacsizmadia volt. Főleg vásárra dolgoztak. Anyám apja és 3 fia bognár volt. Szüleim 1928-ban házasodtak össze a református templomban. Én 1930-ban születtem egy öcsém volt 1934-es születésű, aki 62 éves korában meghalt. Apám gyermekkoromban sokat foglalkozott velem az úgynevezett „pöngli” (munkaasztal) mellett ülve, amikor első elemibe mentem már írtam és olvastam s nagyon szerettem a térképet nézegetni. Beíratásomkor a tanító nemtetszését fejezte ki mindezért. De semmi problémám nem adódott, mert az 5 osztályt kitűnően végeztem. Ezek után nyáron elvégeztem egy különbözeti osztályt s ősztől a Polgár iskola második osztályában folytattam tanulmányaimat. Gyermekkorom az akkori családi hagyományok szerint folyt. Vasárnapként délelőtt templomba mentünk délután pedig családostól rokonokat látogattunk vagy 10-15-en rokonok harmonikaszó mellett kirándulni mentünk Pusztapalotára ahol labdázunk, futóversenyt rendeztünk. Nagyon szerettük a természetjárást. Apám egy ideig könyvtáros volt vasárnap délutánonként az Iparos Olvasóköri ahova elkísértem és sok Jókai könyvet elolvastam. Itt szerettem meg az irodalmat. A második és harmadik osztályt is elvégeztem jeles rendűen csupán német nyelvből lettem jó rendű. 1944. ősszel elkezdődött a negyedik osztály, de közeledtek a szovjet csapatok így a tanítás megszakadt. Mind közelebb jöttek a szovjet csapatok, s ekkor a nyilasok házról-házra járva hajtottak férfiakat, nőket, gyerekeket sáncot ásni a vasút alá. Jó pár alkalommal én is köztük voltam lapáttal. Közben a szovjetek elfoglalták Ősi községet s a templom tornyából távcsővel irányították az aknavetőzőket. Szerencsére ködös idők voltak s így baleset tudtommal nem történt. Hogy éjszaka sem legyen nyugalomunk jöttek úgynevezett „Mari néni” repülőök s egyik-két bombát ledobtak. Így teltek a napok egymás után, eljött a tél, s én az Öcsémmel a Nagyközben szánkóztam naponta. Miután Ősit visszafoglalták a németek, a lövészárkok ásása is abbamaradt. Egyik nap szánkózás közben hallottam, hogy dobolnak. Akkor, még így értesítették a lovagságot minden eseményről. Minden utca sarkon a dolgozó után a kisbíró felolvasta a hirdetményt. Sajnos ez a hirdetés az én életemet is érintette. Arról volt szó, hogy minden 14 és 15 éves gyermek 2 nap múlva 3 napi élelemmel jelenjen meg a Vár mögötti téren (Rejcsur) ahonnan Németországba viszik Őket. Aki nem jelenik meg felkoncoltatik. 2 nap múlva és is elbúcsúztam szeretteimtől a Várpalotától s kb. 100-an elindultunk gyalog Hajmáskéregig, ahol marhavagonokba raktak, s német katonai felügyelet mellett elindultunk arra a 3 hónapra melyet soha nem feledek, szeretnék az életemből kitörölni. Várpalotától Hajmáskéregig az akkor Község néhány vezetője kísért bennünket s adott át a bennünket a németeknek. Ők pedig vittek bennünket 14-15 évesen, hogy kiképezzenek bennünket légvédelmi gépágyúk kezelésére. Azóta eltelt 67 év, de senkinek nem jutott eszébe ezekről a gyerekekről megemlékezni. Igaz ma már csak öten, hatan vagyunk a többiek 50-60 év között elbúcsúztak tőlünk. Ezekről az eseményekről most nem írok, mert a Néprajzi Múzeum Gyűjtőpályázatára benyújtott „Fájó gyermekkori emlékeim” című munkámban mindezeket leírtam. Ezért Dicsérő Oklevélben részesültem 2002 májusában. Amikor 1945. október 6.-án hazaértem az 1936-ban épült házunknak csak a romjait találtam. Egy tízmázsás bomba elpusztította. Szerencsére szüleim és Öcsém óvóhelyen voltak. De mindenünk elpusztult. Másnap elmentem gyalog Veszprémbe a papírjaim intézni. Vissza szintén gyalog jöttem 2 nap múlva összefogtak a rokonaink s egy szobát felépítettek a Soproni Tanítóképzőbe, de mivel mindenünk elpusztult, még ruhám sem volt a rajtam lévőek közül, így nem tudtam ezt vállalni. A népes Gold családból egy ember jött haza, akinek volt itt Várpalotán egy nyomdája a háború előtt s társult egy Fehérvári nyomdatulajdonossal valamint az unokabátyámmal, Oláh Károllyal, aki rábeszélte, hogy menjek el a nyomdához tanulónak. Jók a tanulmányi eredményeim, s ebben a szakmában a helyesírásra is nagy szükség van, így hát az Ipartestületnél megkötöttük a tanoncszerződést, amely a nyomdász szakmában 4 év volt. Ebbe bele tartozott a betűszedés, a gépmesterség és a könyvkötészet. Így kezdődött el a munkaviszonyom 1946 nyarán. Mivel szerettem a sportolást, munka után a Várpalotai Unió ifi csapatába jártam edzésre, s vasárnaponként meccsekre. Jó edzőink voltak többek Szűcs Gyuri bácsi Király Tibor, Lukács Gedeon, Kósa Károly. A nyomdában mindig több lett a munka. Szénbánya, Péti Nitrogén, Honvédség mind jobban fejlődött, s ellátott bennünket munkával. Mi is fejlődtünk, s három betanított berakónóval szaporodtunk 1949-ben a kántortanítók orgonálását betiltották, s lelkészünk kérésére, szabadságos terhére részt vettem Győrben egy kéthetes kántortanfolyamon 1950-ben ezt megismételtem, s így az elnémetül orgona újra megszólalt. Természetesen nem úgy, mint aki ezt évekig tanulta. Ez azonban nem tartott sok, mert

választás elé állítottak. Vagy az Orgona vagy a nyomda. Szerencsére akart egy utódom, egy 14 éves fiú személyében az én tanulásem sem veszett kárba. Édesanyám, aki ekkor 50 éves volt, s mivel a reformátusoknál még nem szólt az orgona, kért, hogy hamódiumosoz tanítgassam. Nagyon szorgalmas tanuló volt, s egy-két hónap múlva egy újjal már játszott több zsoltárt. Végül is egy év múlva már vasárnapokként orgonán játszva vezette az éneket csaknem 80 éves koráig. A nyomda indulásakor még nem volt perforáló és tűzőgép. Székesfehérváron már 4-5 nyomda működött és én kerékpárral mentem rendszeresen a Minerva nyomdába, s ott végeztem el a perforálást. A sok munkának meg lett az eredménye, főnökeink vettek különböző nyomdagépeket, s a betűállományunk is növekedett. 1950. februárban, Veszprémben segédvizsgát tettem s így nyomdász szakmunkás lettem. Sajnos ezután jöttek a nemszeretem napok. A postáról egy nagyobb összeget hoztam, s ahogy bemegyek, a nyomdába meglepődve látom, hogy az asztalnál a Pártbizottság 3 embere ül. „Na, meghoztad”? Add csak ide! Mondják, s én letettem a pénzt az asztalra. Ez a nyomda máától fogva Állami nyomdaként szerepel, s egy idős bányász bácsira mutatva mondják Ő lesz a nyomda vezetője a Gold Gézán kívül egyelőre mindenki marad, de ő a lábát sem teheti be. Akinek 5 testvére, a szülei, a Felesége s egy lánya, aki osztálytársam volt a krematóriumban elpusztult, most saját nyomdájának küszöbét sem léphette át. Egy évet még működött a nyomda, s utána megszüntették. A gépeket összetörték ócskavasnak a betűket összeöntötték, minden elpusztult. Mi pedig mehetünk mehetünk munkát keresni. A fehérvári nyomdász, elment Svédországba, Unokabátyám a veszprémi nyomdák én pedig a Székesfehérvári nyomdába kaptam munkalehetőséget. Reggelenként a kori vonattal mentem az állomásra csaknem futásban a nyomdáig hogy 7 órára ott legyek, s a „nyomdában” legalább a 100% meglegyen. Fel óra reggeli idő volt, ebéd délután 5 órakor itthon. A munkahelyről szintén gyalog az állomásra, mert akkor még buszok nem jártak. Így teltek a napjaim s közben megjött a katonai behívóm. Azonban Veszprémből, mint létszám feletti, visszaküldtek. Ezek után újra bejártam Fehérvárra. 1951 ősszel újra megjött a behívóm s elvittek Karcagra, ahonnan 2 hét után bevittek Orosházára. Itt szintén 2 hetet töltöttem, amikor a fehérvári nyomda kérésére leszeltek, mert kéziszedőre volt szükségük. Kopaszon jöttem vissza (akkor 1 évig kopasz voltam) s újra jártam Fehérvárra a Bástya utcai nyomdába. Egy év után 1952 novemberében újra jött a behívóm. Most már nem volt felmentés, s Hódmezővásárhelyre vittek, megérkezés után az állomáson várakozva két tiszt ment el mellettem, s az egyik mondja, hogy „itt van ennyi ember” s nincs közöttük egy nyomdász. Én ezt meghallva, kértem tőlük, hogy nyomdászt keresnek? Miért? Magad tud? Igen, én az vagyok. Mindjárt a nevem kérdezték, s mondják, hogy Kiskunfélegyházáról jöttünk, ott van a Hadosztályparancsnokság, s van egy nyomdájuk, ahol újságot készítenek, s a mostani nyomdászok leszerelnek. Ha meg lesz az valaki kiképzésem, oda helyeznek. Ennek nagyon megörültem, hiszen így nem esek ki a szakmai gyakorlatból. A laktanyában gyorsan teltek a napok, gyalogsági ezred volt ez a Vásárhelyi s bizony voltak páran írástudatlanok közöttünk, s Ők megkértek, hogy írjak levelet ovi otthonaiknak. December elején hívtak az irodába, s arról értesítettek, hogy 3 napra Kiskunfélegyházára kell mennem a nyomdába ugyanis 21-én, lesz Sztálin születésnapja, s erre az alkalomra különkiadást kell készíteni. Az állomáson fognak várni. Sajnos csak késő este értem oda, s már nem várt senki. Még soha nem jártam Félegyházán, s most merre menjek? Végül elindultam a Fő utcán befelé a városba. Egy épület előtt katona állt őrségbe (ez volt a Várospancsnokság) s én odamentem hozzá érdeklődni. Azt a felvilágosítást adta, hogy a nyomda a város közepén van, de ilyenkor ott nincs senki. Menjek be ide a parancsnokságra, egy piccsen alhatok, s majd reggel elkísérnek a nyomdába. Így is történt, én lejelentkeztem a nyomda parancsnokánál (újságíró), főhadnagy, s én zavarodottan századosnak szólítottam, mit Ő kijavított. Mindjárt neki is álltam dolgozni. A személyzet: 1 szedő, 1 gépmester, 1 fényképész, 1 berakónő, 1 gépíró és 2 újságíró. A szállásunk a Zrínyi utcában egy mérnök házában volt egy szobánk a két szakaszvetőnek, az őrmesternek és nekem. Az újság elkészült időre, nekem viszont letelt a 3 nap, s vissza kellett volna mennem Hódmezővásárhelyre (azóta se értem oda) Hozzám jött a főhadnagy, s kérdi, hogy van-e otthon „kislány”, mire én igennel feleltem. Szeretne hazamenni? Igen, de még a „Honvédeskümm” sem volt meg, s különben is már vissza kellene mennem. Szeret itt nálunk? Akkor ne törődjön mással, bízva ránk! Karácsony előtt kaptam 3 nap eltávozást, s egy jóakarató figyelemztetést, hogy minden egyenruhásnak tisztelegjek. Fehérvárra elég későn értem, csak reggel tudtam volna tovább jönni. Így hát este 10 órakor elindultam gyalog, s fél 2-kor értem haza. Nagy volt az öröm! Ettem egy kis kolbászt, s közben Apámtól érdeklődtem a Dalárda felől. Ő ugyanis akkor már 32 éve dalárdista volt az Iparos Dalárdában, és 2 évvel ezelőtt 1950-ben én is tag lettem. Csak hát most csak érdeklődő lehettem.

Karácsony másnapján visszaindultam, s másnap jelentkeztem. Az összes szerelésem már itt volt Hódmezővásárhelyről. A két régi nyomdász már nem volt itt, csupán a fényképész őrmester, neki még egy évet kellett maradni, mert az Ő ideje 3 év volt. Leszerelése után megnősült, feleségével, ha megyek Félegyházára örömmel üdvözljük egymást, férje ugyanis már nem él. Szeretem ezt az alföldi várost, s időnként piaci napon leutaztam reggel, teszek egy sétát a városba, s este visszajövök. De hát most egy kicsit eltértem a folyamatosságtól, s visszatérek a történetekre, Visszatértem után jött Szegedről egy pesti gépmester, s Kiskunmajsáról egy dombóvári szedő. Így hát megint készülhetett a „lövészek előre” című újság. Minden ezrednél voltak levelezőink s időnként elmentünk hozzájuk cikkekért. Én Kiskunhalasra jártam. Közben eljött a Tavasz, s táborba ment az egész Hadosztály. A sövényházi erődben volt a sátortábor. A nyomda az erdészházban telepedett le, de csak a betűket vittük el, ott megszedtük az oldalakat bevittük Félegyházára, s ott lett kinyomtatva. Volt egy motorosunk, s Ő elhordta az ezredéhez az újságokat. 6 hetenként három napra hazajöttem egy kis bakonyi levegőt szívni, Ősszel visszamentünk a városba, s tavasszal újra vissza a táborba. Most egy volt grófi kastélyba telepedtünk le a nyomdával. Ebben az évben (1954) jött a nagy „Dunai árvíz”, s egy teherautón a kis nyomdagéppel mi is mentünk Bajára röplapokat készíteni. Borzalmas látvány volt a hömpölygő víz, s a katonák, ahogy mentették Gemenci erdő különböző állatait csónakokkal, a Vaddisznó, az Őz, a Nyúl egymás mellett rettegett a csónakba. Az árvíz végeztével, emlékéremmel jutalmaztak bennünket. Lassan pedig eljött a leszerelés ideje. Már számoltuk a hátralévő napokat, s azok egyre fogytak. Végre eljött az ismerősöktől. a házigazdától, s a főnökeinktől való búcsúzkodás, a HAZATÉRÉS. Így csupa nagybetűvel írva. Mert bármilyen jó helyen voltunk az igazi otthon a Családomba van Sajnos csak csere történt, mert Öcsém pár nap múlva bevonult. Hazatérésem után elmentem Veszprémbe a Kiegészítő Parancsnokságra ahol elintéztem a teendőket, s másnap már mentem a székesfehérvári nyomdába, volt munkahelyemre. Szíves fogadtatásban volt részem, pár nap múlva már munkába is álltam. Újra megkezdődtek a mindennapi utazás, s hozzászokni újra a nyomdába való hajtáshoz. Sajnos ezt csak pár hónapig bírtam idegileg. Valamint változtatni kellett, még ha a szakmámtól egyelőre búcsúznom is kellett. 1956 elején a várpalotai szénbányához vettek fel csilletolónak. 1956. áprilisban Bányagépkész tanfolyamot végeztem, 27.-én vizsgáztam. Az osztályozón rostakezelő lettem. Leszerelésem után megismertem az utcabéli kislánnyal, a jövőöbéli feleségemmel: Bálint Etelkával. Akivel 1956. július 7.-én házasságot kötöttünk. Semmink nem volt, de nagyon szerettük egymást, s ez mindent kárpótolt. Egy munkatársam adott egy szobát, 1 hónap után sikerült egy külön bejárati szobát kapnunk. Itt novemberig laktunk. Közben a forradalom alatt egy kétoldali lágyéksérv műtéten estem át. November közepén a honvédségtől a Kastélydomb szállón 2 egyforma szobából álló helyiségben kaptunk lakást. 1958-ban, amíg itt laktunk, amikor megszületet Zoltán nevű. Nagy volt az öröm a Családban! Közben én is haladtam előre a munkahelyemen. A rostkezeléstől, ahova 3 szakba kellett járni, elkerültem a gumijavító műhelybe ahol egyedül dolgoztam csak délelőtti szakba, s a hibás gumicsizmákat javítottam a bányászoknak. Ebből a kis műhelyből kifejlődött egy komoly gumijavító műhely 6-8 személyzettel, vulkanizáláshoz sütőlapátokkal, melyekkel a bányában a szállítássalagokat javítottunk, s vulkanizáltunk össze. 1963-ban gumijavító szakmunkás vizsgát tettem februárban, Veszprémbe. Most már két szakmám lett. Közben megszületett második fiunk is 1962 augusztusában, aki Károly nevet kapta, s ő már az új Kun Béla utcai lakásban nevelkedett. Nagyon boldogok voltunk az új lakásban, két csodálatos fiúval, nagyon rendese szomszédokkal, s lassan gyarapodó bútorzattal. A házunk előtt egy játszótér volt, ahol a ház gyermekei megbarátkoztak egymással, s önfeledten játszottak. Én pedig szorgalmasan dolgoztam s 1963-ban Kiváló Dolgozó oklevelet kaptam. Ezen kívül még 3 alkalommal. 1967-ben, 1970-ben és 1981-ben. A bányászati Dolgozó Szakszervezet Elnöksége a Kórusmozgalomban kifejlett tevékenységemért 1971ben és 1980-ban Dicsérő oklevélben részesített. Hogy en ezeket az eredményeket elérhettem, abban óriási része volt szeretet feleségemnek, aki gondoskodott a gyermekekről, szeretettel várt haza a munkából meleg étellel, az egy keresetet is úgy beosztotta, hogy amire szükség volt azt mindig betemertette. Kölcsönt soha nem kellett kérnünk. A gyerekekkel minden évben elmentünk a Vidám Parkba, az Állatkertbe, Múzeumokba, Iskolakezdés előtt mindig felmentünk Pestre az olcsó árak boltjába, s ott bevásároltunk. De azért nem volt szégyellnivalónk. Mindkét fiút felneveltük becsülettel, az egyik Földrajz-rajz szakos tanár lett és festőművész a másik. Szolfézs és Karvezető tanár lett, aki 20 éve a Várpalotai Bányász Énekkar karnagya. Nem lettek ők sem hűtlenek Városukhoz. Most visszatérek az én további életemhez. Az 1980-as évek elején felkerestek a Veszprémi Szénbányák vezetőségétől, hogy vállalnám-e egy komolyabb

nyomda beindítását. Egy stencil gép működött, amit egy ügyes műszaki rajzoló működtetett. Ez a Vállalat viszont igényelt egy igazi nyomdát mely komolyabb nyomtatványok elkészítésére is kivontatott. Én örömmel igent mondtam, s hozzá láttam a hozzávaló gépek és betűk beszerzéséhez. A vállalat anyagbeszerzőjével jártunk fel Budapestre. Vittünk egy kinevezett „amerikai” nyomógépet A/3-as méretűt, azután elmentünk betűöntődébe, s ott vásároltunk különböző stílusú és méretű betűket. Volt egy papírvágó gépünk is melynek kését Békéscsabára vittük éleztetni. Létszámunk is felszaporodott, volt, aki gépen tanult be dolgozni, egy hölgyet megtanítottam a könyvkötésre. Sajnos megint műtétre kerültem az egyik oldalamon kiszakadt a varrat, s újra kellett műteni. Szerencsére egy kéziszedő lány akkor szabadult fel s őt felvették. Így lett segítségem a betűszedésben. Közben az énekkarral is sokat mentünk külföldi szereplésekre NDK-ba, Lengyelországba, Szlovákiába, később az NSZK-ba. Ide már Karcsi fiam is jött. Zoli is bent volt az énekkarban, de akkor katona volt. Finnországi szereplésünk után karnagyunk, G. Somos Margit lemondott, pedig az Ő működése alatt nagyon sokat fejlődött a Kórus. Ekkor vette át a Kórus vezetését Karcsi fiam, akinek működése alatt a legmagasabb Hangversenykórus Cum Laude díjat értük el. Többször voltunk Ausztria testvérvárosunkban Wolsbergben. Azonkívül Erdélyben Székelyudvarhelyen, Olaszországban én 4 alkalommal. Csodálatos utak és csodálatos élmények voltak. Még nem szóltam a svédországi utunkról. 1997 Finnországba repülővel mentünk, aminek költségeihez a Bánya hozzájárult. Most Svédországba viszont busszal mentünk szándékoztunk menni úgy, hogy egy éjszakát Lipcsében töltöttünk. Sajnos az útiköltségünk még nem volt teljesen együtt, de közbe szólt a szerencse. A televízióban ment egy vetélkedő sorozat, erre az Énekkar benevezett. Az Esztergomi kórház volt az ellenfelünk, s mivel mi nyertünk, félmillió forintot kaptunk. Ebből a Rügen szigetről a komponáló átkelést Svédországba, fedezni tudtuk. Így már nem volt akadálya az utazásunknak. Szegény Öcsém is nagyon szeretett volna jönni, de akkor már nagyon beteg volt. Az orvos sem tanácsolta neki az utat, s meg kért, hogy próbáljam én is lebeszélni. S bizony nagyon igaza volt, mert mire hazaértünk, szegény Öcsém meghalt. 1989. április 9.-én 43éves munkaviszony után nyugdíjba mentem. Közben 1971-ben megkaptam a Magyar Népköztársaság Bányász Szolgálati Érdemérem Bronz fokozatát, 1981-ben az ezüstöt, és 1986-ban az arany fokozatot. Az énekkarban a Magyar Kórusok és Zenekarok Szövetsége: KÓFA- Elnöksége Díszoklevélben köszöntött kórustagságom 50.évfordulóján 2001. januárban. 2010. november 27.-én Kórustagságom 60.évfordulóján Emléklapban részesültem. Azóta elmúlt 2 év még egyelőre tagja vagyok a kórusnak. Hogy miért? A végére hagytam életem legszomorúbb eseményét, mert 2006. december 18.-án 50 évi házasság után itthagytott Az, aki a mindenem volt, jóban, rosszban. Szinte hihetetlen hogy mennyi akaraterő, szeretet és hit volt ebben az 50 kilós asszonyban. Ha valamint intézni kellett, mert és elintézte, ha szülői értekezlet volt, oda is Ő ment. Ha lakást kellett szerezni, ment, míg nem sikerült. Gondoskodott a gyermekekről, amikor elfáradt, elővette a Bibliát, s új erőt merített belőle. Volt ideje templomtakarításra. elmenni a bibliazáróra, s még velem is törődni. Amikor a Steinmets utcai lakásban laktunk, Ő elhatározta, hogy családi házat vegyünk. Járt a várost Zoli társaságában, s végül siker koronázta elgondolását. A szüleim háza melletti ház eladó lett s sikerült megvennünk 1982-ben. 1956-ban albérleti szobában kezdtük, s egy keresettel 1987-ben háztulajdonosok lettünk. Ez mellett mindkét fiúnk tanári diplomát szerzett. S mindez jórészt Annak köszönhető, aki most itthagytott. Vasárnap reggel, amikor rosszul lett és látta rajtam a kétségbeesést, még Ő vigasztalt és bátorított, én betegebbnek látszottam, mint Ő, s mégis hétfőn nem én haltam meg, hanem Ő. S ennek már hat éve s még most is beszélek hozzá, minden nap a temetőben.

Szüleim születése és halál

Borbás Károly szül. Várpalotán 1900 szept. 30.-án
Meghalt 1987. november 26.-án

Béke sírúkra!

Borbás Károlyné Szabó Rózsa szül. Várpalotán 1900. június 60.-án
meghalt 1989 október 9.-én.

Unokáink

Borbás Zsigmond 1990. december 12
Borbás Benjamin 1992 december 8.
Borbás Katalin 1992 november 10.
Borbás Péter 1999 december 2.

Gyermekeim házasságkötése

Borbás Zoltán és Józsa Eleonóra 1988. április 16
Borbás Károly és Gazdag Gabriella 1986. augusztus 9.

Legyetek nagyon boldogok.

Mielőtt befejezném életleírásom, nem feledkezhetek meg négy unokámról, akiknek nevelésében szintén nagy részt vállalt kiskorukban azóta ők is felnőttek. 1989 januárjában infarktust kaptam, amit lábon kihordtam. Amikor megalakult a Szívegyesület én is várakoztam. Sokat tornásztunk és sportoltunk. Minden évben volt országos sportverseny különböző városokban. Debrecenben 1500m-es futásban aranyérmet szereztem 70 éves koromban. Ezek után Egerben, Budapesten és Szolnokon 3 éven keresztül még 3 aranyérmet kaptam labdarúgásban utána, amikor a férfiak már a Petőfi Szállóra kerültek edzésre, abbahagytam. Ezen kívül még Természetbarát Szövetségben is részt vettem, ahol 1 db 50km-es Tési teljesítménytúrán, egy 25km-es túrán és egy Őszi 30 km-es teljesítménytúrán vettem részt 75 éven felül. Hát ezeket Várpalota város színeiben tettem a 62 évi énekkar szereplésével szintén. De a most megjelent várapalotai könyvért 300Ft-ot kellett fizetnem annak ellenére, hogy e könyvtárnak nagyon sok régiséget ajándékoztam! Úgy látszik én nem tettem eleget szülővárosom Várpalota érdekében. Vagy nincs elég ismeretségem az ezeket intézők körében? Ezért az utolsó pár sorért elnézést kérek, mert 2013. szeptember 6.-án Várpalota Városért Érdemérem kitüntetését nyújtott át Talabér Márta a polgármester. Nagyon szépen köszönöm!

2014. március 22.

Fogom a kezembe ezt a könyvet és elgondolkodom rajta. Így kívülről nézve semmitmondónak tűnik. De hát nem is ebben a van az érték. Még csak nem is a tartalmában. Amikor ez kiadásra került azóta sokat fejlődött a világ, így az Egészségügy is. Ennek a könyvnek az értéke másban van. A két Világháború között Várpalotán élő, és hivatását végző orvos Dr. Deutsch György tulajdona volt. A sok kézzel irt bejegyzés is tanúskodik róla, hogy jó orvos volt. Én még gyermek voltam az Ő ittléte idején, de Szüleim elbeszélése alapján megállapítható, hogy nagy tudású, szeretett ember volt. Abban az időben három, négy orvosa volt a községnek Dr. Zwikl Pál, Dr. Lőte László, akire még én is emlékezem. A háború után ez a könyv a Gold nyomda könyvtárába került, ahol én inas voltam. Gold Géza, a nyomda tulajdonosa a visszatért zsidókkal összefogva, az Auswitsban és más Haláltáborokban elpusztult emberek megmaradt könyveit összegyűjtötték és a nyomdában könyvtárat létesítettek. Így került az a könyv is ide, mivel Deutsch doktor is zsidó volt. Hogy az Ő sorsa mi lett azt sajnos nem tudom. A könyv viszont úgy került hozzám, hogy a nyomdát megszüntették, a gépeket összetörték, a betűket s a könyveket is szétszórták. Így mentettem meg pár könyvet.
Lejegyeztem: 2014 márciusában.

Borbás Károly
84-ik évembe.